

Matjaž Zupančič

SHOCKING SHOPPING

Sa slovenskog prevela: JAGNA POGAČNIK

Ostavite svaku nadu, vi koji ulazite!

DRAMATIS PERSONAE:

Jožef Kotnik
Administratorica
Folker
Potpredsjednik
Predsjednik
Muškarac u čarapama

1.

ADMINISTRATORICA: Udite, molim!

JOŽEF: Želite da kolica ostavim vani?

ADMINISTRATORICA: Uzmite ih sa sobom. Vani vam ih netko može odvesti!

JOŽEF: Svejedno je. Još su prazna...

ADMINISTRATORICA: Vani je ludnica!

JOŽEF: I ja sam ih samo uzeo. Priznajem. (*Tišina*): Nisam imao žeton. Hoću reći, sitniš. (*Tišina*): Bila su prislonjena uza zid. Prazna. Da ne bude zabune. Mogu ih odvesti natrag...

ADMINISTRATORICA: Samo još jedan trenutak, ako mi dozvolite...

Tišina.

JOŽEF: Oprostite... Nešto nije u redu?

ADMINISTRATORICA: Samo da još nešto provjerim...

JOŽEF: Došao sam po kruh i pola pileta. Ne želim probleme.

ADMINISTRATORICA: Možete li mi povjeriti svoje prezime?

JOŽEF: Prezime? Kotnik.

ADMINISTRATORICA: Ime?

JOŽEF: Jožef. Ali zašto...

ADMINISTRATORICA: Imate kakav osobni dokument?

JOŽEF: Osobni dokument? Je li to potrebno? Zašto?

ADMINISTRATORICA: Odmah ćete saznati. Imate ga?

JOŽEF: Tu je... izvolite.

MATJAŽ ZUPANČIČ (1959) redatelj i pisac, profesor režije na Akademiji za kazalište, radio, film i televiziju u Ljubljani. Nakon školovanja u Ljubljani i Londonu, vodi Eksperimentalno gledališče Glej i tako se susreće s alternativnim oblicima kazališne prakse. Zatim se posvećuje dramskom kazalištu i počinje pisati za nj. Njegov redateljski opus broji pedesetak režija, a sa svojim dramama gostovao je na poznatim kazališnim festivalima u Avignonu i Bonnu. Za svoje drame dobio je nekoliko prestižnih Grumovih nagrada (*Vladimir*, 1998; *Goli pijanista*, 2000; *Hodnik*, 2003; *Razred* 2006; *Shocking Shopping* 2011).

ADMINISTRATORICA: Hvala.

Tišina.

JOŽEF: Vidite, ako se netko možda potužio...

ADMINISTRATORICA: Kako ste simpatični!

JOŽEF: ... zbog kolica. Znaite, ne želim probleme. Mogu ih odvesti natrag...

ADMINISTRATORICA: Nikako. Suprotno. Slikat ćemo vas s njima.

JOŽEF: Molim?

ADMINISTRATORICA: Slikat ćemo vas s njima.

JOŽEF: Mene? S tim kolicima? Zašto. Pa prazna su...

ADMINISTRATORICA: Ali nikad više neće biti!

JOŽEF: Ne razumijem.

ADMINISTRATORICA: Gospodine Jožef Kotnik, uhvatite se za svoja kolica za kupovinu da ne padnete: postali ste pedeset tisućiti posjetitelj Shocking shopping centra!

JOŽEF: Pedeset tisućiti...

ADMINISTRATORICA: Tako je! Iskrene čestitke!

JOŽEF: Što to znači?

ADMINISTRATORICA: To znači da vam pripada posebna nagrada!

JOŽEF: Nagrada? Meni?

ADMINISTRATORICA: Tako je!

JOŽEF: To je iznenađenje! Ja sam se uplašio da možda nešto nije u redu...

ADMINISTRATORICA: Jeste neku već dobili u životu?

JOŽEF: Ne, nisam.

ADMINISTRATORICA: Sad je imate!

JOŽEF: Da me niste slučajno s nekim zamijenili? To mi se stalno događa. Kako da kažem... nekako sam više opći tip, ako me razumijete...

ADMINISTRATORICA: Greške su u sustavu Shocking shopping isključene.

JOŽEF: Sustavu? Zar to nije trgovina?

ADMINISTRATORICA: Naravno da je. Bez brige. I to.

JOŽEF: Tko ste vi, ako smijem pitati?

ADMINISTRATORICA: Tajnica etažne administracije. (*Tišina*). Inače razmišljam o vjenčanju...

JOŽEF: Stvarno? Imate dečka?

ADMINISTRATORICA: Kako vi zanimljivo razmišljate, gospodine Kotnik!

JOŽEF: Samo pitam kad ste već spomenuli...

ADMINISTRATORICA: Samo pitajte. Od mene možete dobiti sve informacije. Već ste obišli druge etaže?

JOŽEF: Ne. Prvi sam put ovdje. Danas sam došao samo po kruh i pola pileta.

ADMINISTRATORICA: Što vas sve još čeka! Nude vam se brojne pogodnosti, popusti, posebne kupovine na području modnih kolekcija...

JOŽEF: Hvala, trenutno ništa ne trebam i...

ADMINISTRATORICA: ... nove tehnologije, vjerskih pomagala, pokušstva, virtualne peradi...

JOŽEF: Za sada dajem prednost živom piliću...

ADMINISTRATORICA: ... njege tijela...

JOŽEF: I inače pokušavam nešto uštedjeti, kriza je.

ADMINISTRATORICA: ... sudjelovanje u nagradnim igrama, ponude za ljetovanja, jeftini liječnički pregledi...

JOŽEF: Hvala, zdrav sam!

ADMINISTRATORICA: Bez brige. U ordinacijama SSC su svakome nešto našli!

JOŽEF: Da? To nisam znao...

ADMINISTRATORICA: Ne znate ni to da će vam nagradu uručiti sam predsjednik SSC-a. Slikat ćete se s njim. I s tim kolicima.

JOŽEF: Ali nisam počesljan! Pa ni odjeća...

ADMINISTRATORICA: Izgledate perfektno. Znaite li tko je on?

JOŽEF: Ne.

ADMINISTRATORICA: On je utemeljitelj našeg sustava! Jeste čuli za sustav SSC?

JOŽEF: Moram priznati da se ne zanimam za takve stvari.

ADMINISTRATORICA: Ništa strašno. Mi ćemo se umjesto vas.

JOŽEF: To... je stvarno ljubazno!

ADMINISTRATORICA: Danas vam se dogodila velika stvar! Nadam se da ste sretni!

JOŽEF: Naravno. Naravno. Mogu li samo pitati...

ADMINISTRATORICA: Zato sam ovdje!

JOŽEF: Malo mi je neugodno. (*Tišina*) Kakvu sam nagradu dobio?

ADMINISTRATORICA: Postali ste član!

Tišina.

JOŽEF: Kakav član?

ADMINISTRATORICA: Interni član društva Shocking Shopping! To ste!

JOŽEF: To sam? Nisam znao.

ADMINISTRATORICA: Upravo ste postali. Samo još moramo potpisati ovaj formular...

JOŽEF: Kakav formular?

ADMINISTRATORICA: Pristupnu izjavu.

Tišina.

JOŽEF: Da vam iskreno kažem, gospodice...

ADMINISTRATORICA: Magdalena.

JOŽEF: Molim?

ADMINISTRATORICA: Zovem se Magdalena.

JOŽEF: Iskreno, gospodice... Magdalena, ne želim nikakve obaveze...

ADMINISTRATORICA: Obaveze? To su same pogodnosti!

JOŽEF: Ili probleme...

ADMINISTRATORICA: O čemu govorite? Jeste li uopće svjesni što vam sve pripada kao internom članu sustava Shocking shopping?

JOŽEF: To najvjerojatnije piše na tim papirima...

ADMINISTRATORICA: Nešto ću vam povjeriti. Na uho. Kad jednom uđete u naš vlak, ne možete samo tako sići. Sad će ići samo dalje!

JOŽEF: To je vrlo neočekivano...

ADMINISTRATORICA: Do vrha!

JOŽEF: Znaite... dodem i nabavim što trebam, odem kući, pa posao, za sada ga još imam, ni u šta se ne petljam, volim mir. Takav karakter.

ADMINISTRATORICA: Kako ste simpatični! Već dugo nisam imala tako ugodnu stranku! To je posve nešto drugo nego...

Tišina.

JOŽEF: Što?

ADMINISTRATORICA: Razmišljam da vas pozovem na vjenčanje...

JOŽEF: Mene?
ADMINISTRATORICA: Zašto ne? Jeste već potpisali?
JOŽEF: A bez potpisa ne ide? Znaite, ne želim biti član nikakve... kako da kažem. Nisam baš društven... hoću reći, druželjubiv čovjek.
ADMINISTRATORICA: Recite mi nešto. Iskreno. Želite nagradu?
JOŽEF: A hoću je dobiti?
ADMINISTRATORICA: Već jeste! Hoćete je ili ne?
JOŽEF: Pa dobro, kad mi je već dajete...
ADMINISTRATORICA: Na žalost, to je uvjet.
JOŽEF: Što?
ADMINISTRATORICA: Članstvo. To je uvjet da možete podići nagradu.
JOŽEF: Ali rekli ste da sam je dobio?
ADMINISTRATORICA: Dobili. Nema sumnje. Samo je ne možete podići. Razumijete me?
JOŽEF: Ne baš.
ADMINISTRATORICA: Kako da vam objasnim? To je kao da dobijete parcelu na mjesecu. Vaša je. Ali nemate prijevoz. Danas ste upiknuli parcelu na mjesecu. Interno članstvo vam omogućava prijevoz. Razumijete li sada?
JOŽEF: Kako vi sve znate jasno objasniti čovjeku.
ADMINISTRATORICA: Hvala. Zato sam tu.
JOŽEF: Kažete da je samo formalnost?
ADMINISTRATORICA: Čista formalnost.
JOŽEF: Dobro, idemo to potpisati.
ADMINISTRATORICA: Izvršno. Iskrene čestitke! Sad kad ste član, potpišite i ovo.
JOŽEF: Što je to?
ADMINISTRATORICA: Potvrda da ste primili nagradu.
JOŽEF: Ali još je nisam!
ADMINISTRATORICA: Naravno da jeste!
JOŽEF: Ovdje moram prigovoriti...
ADMINISTRATORICA: Prijašnji potpis vam je jamči.
JOŽEF: A, prijašnji potpis...
ADMINISTRATORICA: Naravno. Ali da ne trebate još jednom dolaziti ovamo dolje. Znaite, gore, dolje, gore, dolje... ima li to ikakvog smisla?
JOŽEF: Smisla? Naravno da nema. Gdje trebam potpisati?
ADMINISTRATORICA: Ovdje.
JOŽEF: Tako...
ADMINISTRATORICA: Odlično. Kako vam zavidim! Sad smo već stvarno pri kraju. Čeka nas još samo ovo.
JOŽEF: Kakva je to brdo papira?
ADMINISTRATORICA: Nemojte se uplašiti. Potpisat ćemo

samo prve dvije stranice. Ostalo su opcije.
JOŽEF: Aha. Ostalo su opcije. (*Tišina*). Kakve opcije?
ADMINISTRATORICA: Slučajne opcije. U slučaju da nešto krene krivo. U nekom nesretnom slučaju.
JOŽEF: Krivo? Ne, ne. To ne.
ADMINISTRATORICA: Što ne?
JOŽEF: Neću da nešto krene krivo. Neću probleme.
ADMINISTRATORICA: Gospodine Jožef Kotnik. Kao članu vam pripadaju brojne pogodnosti. To su samo opcije u okviru pojedinih članaka pristupnih uvjeta. S kojima ste se ionako već složili kad ste potpisali pristupnu izjavu.
JOŽEF: Toliko je već tih papira, ne znam da li se još snalazim...
ADMINISTRATORICA: Potpišite ovdje...
JOŽEF: Znaite, htio sam samo kupiti kruh i pola pileta...
ADMINISTRATORICA: Sad ćete si moći priuštiti cijelo!
JOŽEF: No, dobro.
ADMINISTRATORICA: Izvršno! Da ne zaboravim, ovome spada još i ovaj formularčić...
JOŽEF: Kakav formularčić?
ADMINISTRATORICA: Ovdje su precizno vidljivi uvjeti pod kojima ćete moći besplatno izabrati prodajni artikal koji je upisan u tablici A dva na obrascu četrdeset i četiri kroz pet. Potpišite da ste upoznati i oba dokumenta držite u ruci kad vas primi predsjednik.
JOŽEF: Doista se ne snalazim.
ADMINISTRATORICA: Vaši su podaci već uneseni. Vi samo potpišite.
JOŽEF: Danas imam još nešto posla... No, dobro... To je sad sve, zar ne.
ADMINISTRATORICA: Još samo jedna sitnica.
JOŽEF: Kakva sitnica?
ADMINISTRATORICA: Anketni listić. To je za internu upotrebu. Vidite da je drukčije boje?
JOŽEF: Meni se čini iste.
ADMINISTRATORICA: Ne, malo više vuče na sivo. I još i miriši.
JOŽEF: Miriši?
ADMINISTRATORICA: Ne vjerujete? Pomirišite!
JOŽEF: Njega ne treba potpisati?
ADMINISTRATORICA: Ne. To je anonimno.
JOŽEF: O čemu se radi?
ADMINISTRATORICA: Želimo znati što vas je uvjerilo da postanete naš član.
Tišina.

JOŽEF: Ne znam da li znam odgovoriti na to pitanje.
ADMINISTRATORICA: Naravno da znate. Vi sve znate, samo to još ne znate!
JOŽEF: Dobro, probat ću...
ADMINISTRATORICA: Radi se o tome da vas upoznamo. Radi se o tome tko ste.
JOŽEF: Tko sam?
ADMINISTRATORICA: Uz vašu pomoć poboljšat ćemo našu ponudu. Još više. Poboljšat ćemo uvjete postojanja...
Dolaze Folker i Muškarac u čarapama.
FOLKER: Unutra sam!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Mogu li sada obuti cipele?
FOLKER: Drži ih u rukama!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Ali zašto?
FOLKER: Zato jer nisu tvoje!
ADMINISTRATORICA: Folker! Što tu radiš?
FOLKER: Uhvatio sam ga. Moj je. Što ti tu radiš?
ADMINISTRATORICA: Imam stranku.
FOLKER: I ja.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Gospodiče, ovaj je čovjek poludio. Morao sam izuti cipele i hodati bos po cijeloj etaži...
ADMINISTRATORICA: Folker, to je nepotrebno, što će reći potpredsjednik...
FOLKER: Nemoj mi spominjati potpredsjednika, jesi razumljela?
MUŠKARAC U ČARAPAMA (*Folkeru*): Mogu li vidjeti vašu legitimaciju?
FOLKER: Možeš vidjeti moj kurac.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Potužit ću se na ovaj postupak!
FOLKER: Jesam ti rekao da me ne živciraš! Totalno sam na rubu.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Imam veze u novinama!
FOLKER: Obrisli njima svoju usranu guzicu!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Ovo će biti zadnji dan na vašem poslu...
ADMINISTRATORICA: Joj. Ne govorite to. Vi ga ne poznajete!
FOLKER: Čekaj...
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Znaite li vi uopće tko sam ja?
FOLKER: Čekaj. Čekaj. Jel ti to meni prijeteš?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Nikome ne prijetim. Za sada. Ali ako se ne počnete odmah drukčije ponašati, obećajem vam da...
FOLKER: Ti ćeš mene učiti kako se trebam ponašati? Znaš li ti tko plaća to što ti tu pokradeš?

MUŠKARAC U ČARAPAMA: To je zabuna. Ja sam bogat čovjek. Meni ne treba krasti.
FOLKER: U tim si novim cipelama htio ići van?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Nije istina!
FOLKER: Gdje su ti stare?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Nema nikakvih starih.
FOLKER: Kao nema ih. A što ti je tu u džepovima?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: To su moje stvari, nije vas briga...
FOLKER: Pokaži što imaš!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Zašto sad to?
FOLKER: Daj sako ovamo, odmah! Hoćeš ili nećeš? A cipele drži u ruci! Ruku drži ovako! Aha. Što je to? I ovo?
ADMINISTRATORICA: (*Jožefu*) Ispričavam se. Ovo je mučna scena. Ako želite, možete pričekati vani...
JOŽEF: Da, vrlo rado, već sam cijelo prijepodne ovdje...
FOLKER: Nikamo! Nitko ne ide van! (*Muškarcu u čarapama*). A ovo?! To si donio od kuće?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: To... to sam namjeravao platiti. Netko mi je uzeo kolica pa sam stavio u džep.
JOŽEF: Ispričavam se. Nisam znao da su bila vaša...
FOLKER: Nećeš ti mene praviti idiotom!
Savije mu ruke na leđima.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Što mi radite?
ADMINISTRATORICA: Radije priznajte! Lijepo molim! Nemojte ga ljutiti!
FOLKER: Da. Nemoj me ljutiti. No?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Dobro. Samo me spustite...
ADMINISTRATORICA: Folker, spusti ga!
FOLKER: No? Hoćeš nešto reći?
Tišina.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Moram vam reći... da ja za to ne odgovaram.
FOLKER: A tko onda? Gospodin bog?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Mogu dobiti sako? Samo malo? Hvala. (*Daje mu list papira*). Izvolite.
FOLKER: Kakav je to papir? Gdje si to ukrao?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Ovdje piše.
FOLKER: Što piše?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: U dijagnozi sam.
FOLKER: Gdje si?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: U dijagnozi. Ovdje piše.
FOLKER: Magdalena, jel me ovaj zajebava?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Ispričavam se za neugodnosti.
ADMINISTRATORICA: (*Folkeru*) Pokaži meni. Što to ima?

FOLKER: Koji kurac je briga što to ima. (*Tišina*) Što to ima?
ADMINISTRATORICA: Čitam, Folker. Dozvoljavaš da pročitam?
FOLKER: (*Muškarcu u čarapama*) Drži cipele u rukama!
ADMINISTRATORICA: To mu je od liječnika.
FOLKER: Od koga?
ADMINISTRATORICA: Od liječnika!
FOLKER: Danas će ga još trebati!
ADMINISTRATORICA: Ovaj gospodin ima problem u glavi.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: To ne. To ste pogrešno pročitali!
JOŽEF: Mogu ja pogledati? Medicinski sam tehničar.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Sad se već svaki tehničar razumije u medicinu...
JOŽEF: Želim vam pomoći! Ali ako nećete... Ni ja neću problema...
ADMINISTRATORICA: (*Folkeru*) Može pogledati?
FOLKER: Neka pogleda.
JOŽEF: Hvala. (*Tišina*) Da. Naravno. Ovaj gospodin je kronično nesposoban...
FOLKER: To se vidi, za to ne trebaš papir!
JOŽEF: ... da se odupre krađi predmeta koji nisu nužno potrebni ili željeni.
FOLKER: Čujem li dobro? I ti me misliš zajebeš?
JOŽEF: Ispričavam se. To piše. Približno.
FOLKER: Jebeš približno!
ADMINISTRATORICA: Folker! Gospodin je s tobom ljubazan!
FOLKER: Magda, ja sam na rubu živaca!
ADMINISTRATORICA: Takav si otkako te poznajem.
FOLKER: Ali može biti još gore. Još puno gore. Upozoravam te!
ADMINISTRATORICA: Znaš što, ja doista više ne znam bih li se vjenčala s tobom...
FOLKER: Nemoj mi to govoriti. Samo mi to nemoj govoriti!
ADMINISTRATORICA: (*Jožefu*) Ispričavam se, odmah ćemo srediti tu neugodnost...
FOLKER: Što se ti imaš tom kurcu ispričavati?
ADMINISTRATORICA: Dovodiš me u neugodnu situaciju pred strankom! (*Jožefu*) Stvarno mi je neugodno...
JOŽEF: Možda da vas ipak pričekam vani? Ili da odem?
ADMINISTRATORICA: Samo sekundu. Molim. Nemojte ga ljutiti. Pomozite mi da mu objasnim.
FOLKER: Ne trebate vas dvoje meni ništa objašnjavati. Ja znam tko je Sizi!
JOŽEF: O čemu govori?
ADMINISTRATORICA: Ništa, ništa. To je neka njegova

mantra. (*Folkeru*) Slušaj što ti čovjek objašnjava! (*Jožefu*) No?
JOŽEF: U ovom je gospodinu neka... neka napetost...
ADMINISTRATORICA: Čitate ili govorite napamet?
JOŽEF: Neka napetost koja se opušta tek onda kad nešto ukrade.
FOLKER: Hoćete mi reći da tip krade za opuštanje?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Nije istina! To je samo jedna mora!
FOLKER: Tip krade zato da se opusti.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Vi to ne razumijete!
FOLKER: Nemoj ti meni šta ja razumijem!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Dobro, ako smo gotovi, sad bih ja otišao...
FOLKER: Začepi gubicu! Nikamo! (*Jožefu*). Šta si to sve napričao?
JOŽEF: Ovom čovjeku treba posebna obrada.
FOLKER: Dobit će je. Bez brige.
JOŽEF: Da ne bude zabune. Neću se miješati.
ADMINISTRATORICA: Folker. Shvati da si ne može pomoći.
FOLKER: Čekaj. Ti mi želiš nešto reći? Želiš mi reći da tip ima potvrdu da smije krasti? To mi želiš reći?
ADMINISTRATORICA: To ne...
FOLKER: Opet isto! Po cijele dane ih lovim. Jedva nešto stignem usput pojesti. Ali na kraju svi ti kurci nešto izmuljaju. Svi do zadnjeg. Ali jednom to mora prestati!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: (*Jožefu*) Oprostite za ono prije. Hvala što pomažete. Samo ovaj čovjek je očito premalo inteligentan da shvati kako...
FOLKER: Što si rekao?
ADMINISTRATORICA: To mu ne bi smjeli reći!
FOLKER: Ja sam premalo inteligentan? Ti prokleti kurče, za šta ti sebe smatraš? Znaš li ti tko je bio Sizi?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Mogu sada obući cipele i otići?
FOLKER: Magdalena, ja nisam dobro.
ADMINISTRATORICA: Folker, obećajem ti da ćemo se vjenčati, samo se smiri!
FOLKER: Ja više ne mogu! Ja ću povući crtu.
ADMINISTRATORICA: Jednom je već jesi i znaš kako je završilo! To nikamo ne vodi!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Tako. Ispričavam se za neugodnosti. Odlučio sam da vaše ponašanje neću dati u javnost. Nadam se da ćete to znati cijeniti. Sad idem...
FOLKER: Što?! Tko ti je dozvolio da se obuješ? Odmah se izuj!
Udari ga.

JOŽEF: Udario ga je! Kako ga je udario!
FOLKER: Sad ću i tebe jer mu pomažeš! Pomažeš mu?
JOŽEF: Ja? Ne. Nikako. Neću se miješati.
FOLKER: Zašto me onda gledaš u oči?
ADMINISTRATORICA: Nemojte ga gledati u oči! To ga totalno razbjesi!
JOŽEF: Gledam u stranu...
FOLKER: Ja isto osjećam jednu takvu napetost. Tu unutra. U glavi. Osjećat ću je dok mu ne razbijem gubicu.
ADMINISTRATORICA: Već mu jesi!
FOLKER: U kurac, trebam opuštanje (*Muškarcu u čarapama*) Ti me razumiješ, ha? Ako čovjek treba opuštanje? Marš natrag na pod!
Tuče ga.
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Pomozite!
JOŽEF: Opet ga je udario!
ADMINISTRATORICA: Već je mjesec dana na rubu živčanog sloma! Maknite se! Ne gledajte ga u oči jer će i vas!
JOŽEF: Zašto? Nisam ništa učinio...
ADMINISTRATORICA: Poslušajte me! Ne poznajete Folker! Ako mu pukne, svo troje će nas ubiti!
JOŽEF: Ali, vi se mislite s njim vjenčati?
ADMINISTRATORICA: Pa što? Je li to prigovor? Privlače me krajnosti. Vas ne? Zar se zato moram ispričavati?
FOLKER: (*Muškarcu u čarapama*) Nas ćemo se dvojica obračunati za sve unatrag!
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Ima li koga? Upomoć!
FOLKER: Šta tuliš?
JOŽEF: Čovjek je bolesnik, ne može ga samo tako...
ADMINISTRATORICA: Ne miješajte se, ako vam je život mio! Ja ću srediti. Dobro ga poznajem. Predobro. Znam što ga iritira. Vi ga samo ne gledajte. U redu? Stanite ovdje... ovdje u kut.
JOŽEF: U kut?
ADMINISTRATORICA: Da. I gledajte u zid. Dok ne završi.
JOŽEF: Vi ćete sve srediti?
ADMINISTRATORICA: Da. Vjerujte mi. Stanite u kut i čekajte. Tu su vam vaša kolica. Gledajte u zid i ne mičite se!
Jožef stane u kut i gleda u zid.
JOŽEF: Tako sam jednom stajao u školi...
ADMINISTRATORICA: Tiho. Sve će biti u redu. Folker, doista je bilo!
FOLKER: Ti, kurče, ti ćeš meni krasti! Evo ti! (*Udara ga*)
ADMINISTRATORICA: Dragi moj, kupila sam vjenčanicu, a još ti nisam rekla...

FOLKER: Zašto je nisi jednostavno ukrala? Kao ovaj?
MUŠKARAC U ČARAPAMA: Lijepo vas molim, pomozite...
FOLKER: (*Udari ga*) Šta grgljaš? Umukni! Sve ću ti zube izbiti iz gubice!
ADMINISTRATORICA: Ubit ćeš ga!
FOLKER: Pa što onda?
ADMINISTRATORICA: Upravo smo dobili novog člana!
FOLKER: Onda možemo i jednog izgubiti!
ADMINISTRATORICA: Predaj ga službi sigurnosti!
FOLKER: Ja sam služba sigurnosti! Ako još ne znaš!
ADMINISTRATORICA: Znam. Znam. Ali tvoje ovlasti nisu...
FOLKER: Meni je pukao film! Svega mi je dosta. Razumiješ me? (*Muškarcu u čarapama*). Šta ti ustaješ? Tko ti je dopusti da ustaneš? Na! (*Udari ga*)
ADMINISTRATORICA: Misli na našu budućnost! Što ako se ovo sazna?
FOLKER: Ako ga zatvorim, za jedan sat će biti vani! Ja znam tko je Sizi! Vjeruješ mi?
ADMINISTRATORICA: Vjerujem da znaš tko je Sizi...
FOLKER: Ne to, jebemu! To da će ga pustiti! Razumiješ me?
ADMINISTRATORICA: Pokušaj ti mene jednom razumjeti! Po cijele dane crčim za SSC, probam preživjeti, gradim svoju karijeru, mislim na našu budućnost, ne mogu se i dalje baviti još i tvojim problemima!
FOLKER: Magdalena, ja ću ići do kraja.
ADMINISTRATORICA: Folker, slušaj me. To ne možeš sam riješiti. To je problem cijelog društva...
FOLKER: Cijeli život to podnosim. Lovim barabe. Znaš kako su ti kurčevi lukavi? Što sve izmišljaju? Gubim živce. I kad na kraju jednoga dobijem? Puste ga kući. Možda mu još i daju nagradu... Kamo pužiš? (*Šutne muškarca u čarapama*)
ADMINISTRATORICA: Folker...
FOLKER: Tiho! Danas ja radim obračun. Za sve unatrag. Ti kurčevi! Posvuda su! Idem ujutro na posao, kupujem pljuge, u međuvremenu mi tip zdipi novčanik. Onaj isti koji me dvije ulice dalje žica za novac. Koji mi je ionako već prije ukrao. Onda još i pljuge zaboravim na pultu. Razumiješ me, Magda?
ADMINISTRATORICA: Razumijem te. Smiri se.
FOLKER: I kad ga ulovim, oni ga puste. Jebeni odvjetnici. Jebeni psihijatri ili koji su već kurac. Nešto izmisle da on kao nije kriv. Da on može raditi što hoće. I onda radi još jednom isto.
ADMINISTRATORICA: (*Jožefu*) Jeste vi dobro?
JOŽEF: Da... hvala. Dobro.

FOLKER: Ja nisam nikakav kurčev Sizif! (*Muškarcu u čarapama*). Znaš li ti tko je bio Sizif, barabo pogažena? No, tko? Reci! Reci!

Tuče ga. Muškarcu u čarapama teče krv iz usta.

FOLKER: Hoćeš li nešto reći?

ADMINISTRATORICA: Možda ne zna?

FOLKER: Nitko nema pojma tko je bio Sizif. Nitko. Samo ja to znam. Jer Folker je to prostudirao. Onaj Folker koji nije inteligentan. (*Muškarcu u čarapama*) Šta se ti opet dižeš? Na!

ADMINISTRATORICA: Ja to više ne mogu gledati!

JOŽEF: Ni ja!

ADMINISTRATORICA: Pa vi uopće ne gledate!

FOLKER: (*Muškarcu u čarapama*) Vidiš, to je Sizif! Ja ću ti sad to badava ispredavati. Ti ustaneš, ja te gurnem natrag. Ti gore, ja tebe dolje. I nemoj mi pljuvati krv po podu! Tko će to za tobom čistiti?

Muškarac u čarapama pokušava četveroškoke van.

FOLKER: Magda, daj mi pljugu. Moram jednu zapaliti, dok ga tučem. Nije li još jedan bio ovdje?

ADMINISTRATORICA: Stoji tamo u kutu, ali ga uopće ne zanima što radiš... Zar ne da vas uopće ne zanima što on radi?

JOŽEF: (*Stoji u kutu i gleda u zid*) Uopće me ne zanima što se ovdje događa...

ADMINISTRATORICA: (*Folkeru*) Eto vidiš. Sve je u redu.

FOLKER: (*Muškarcu u čarapama*) Kamo pužeš? Kamo van? Tu nema nikakvog van! Natrag unutra! (*Šutne ga*)

ADMINISTRATORICA: Folker!! Ovdje je cigareta!

FOLKER: Vražja banda. Ja ću napraviti logor! I žicu okolo. Više nikad neće izaći van! Ja više ne mogu! Da li me barem ti razumiješ, Magda?

ADMINISTRATORICA: Razumijem. Zapali jednu!

FOLKER: (*Na rubu plača*) U meni su bili osjećaji. Puno osjećaja. U pizdu, još su uvijek. Plače mi se. Kad vidim ovoga tu. Ali mene neće nitko više iskorištavati. Nitko više.

ADMINISTRATORICA: Povuci još jedan dim.

FOLKER: Kako mi paše pušenje.

ADMINISTRATORICA: Osjećaš se bolje?

FOLKER: Da, Magdalena.

ADMINISTRATORICA: Jesi miran?

FOLKER: Jesam.

ADMINISTRATORICA: Dobro. (*Tišina*) Folker, pogledaj!

FOLKER: Što?

ADMINISTRATORICA: On ne diše.

FOLKER: Ma šta kurac ne diše.

ADMINISTRATORICA: Mrtav je!

JOŽEF: Povraćat ću...

ADMINISTRATORICA: Ostanite u kutu! Gledajte u zid!

FOLKER: I svoje sam pljuge negdje zaboravio...

ADMINISTRATORICA: Pogledaj što si učinio!

FOLKER: Samo se pravi. Daj ustani da te ne moram još! Znaš što? Stvarno je nekako udaren. Možda je takav od rođenja?

ADMINISTRATORICA: Folker, pogledaj me. Ovaj je čovjek mrtav. Ne diše. Ubio si ga. Što ćemo sad?

Tišina.

FOLKER: Idemo.

ADMINISTRATORICA: Kuda?

FOLKER: Nekuda dalje.

ADMINISTRATORICA: Doći će za nama.

FOLKER: Sve ću ih srediti.

ADMINISTRATORICA: Previše ih je. To nije rješenje.

Tišina.

FOLKER: Daj mi još jednu pljugu.

ADMINISTRATORICA: Kupi već jednom svoje!

FOLKER: Kad sam ih zaboravio na pultu! (*Tišina*) Jesi uz mene?

ADMINISTRATORICA: Razmišljam. Pokušavam razmišljati.

FOLKER: Ti to tako dobro znaš.

ADMINISTRATORICA: Zašto ja ne mogu bez tebe?

Tišina.

FOLKER: Ja sam tako umoran.

ADMINISTRATORICA: Najprije ga odvući nekamo u kut. Ne može ovdje ležati.

FOLKER: U kut? Tamo već jedan stoji. Je li sve vidio?

ADMINISTRATORICA: Zar ne vidiš da gleda u stranu?

FOLKER: To je svjedok, Magdalena. Ej, ti, dođi ovamo...

ADMINISTRATORICA: Ne! (*Jožefu*) Ostanite tamo! Folker, dosta je! Da nećeš na kraju i mene!

FOLKER: Na kraju ću sebe.

ADMINISTRATORICA: To mi je stvarno utjeha!

FOLKER: Tebe nikada! Radije ću odmah sebe. Hoćeš da se ubijem? Samo reci!

ADMINISTRATORICA: Prestani!

FOLKER: Zašto ne mogu sebe razbiti kao što sam onoga? Hoćeš da probam?

ADMINISTRATORICA: Razmišljam, razumiješ?

FOLKER: Ma u kurac, sve skupa!

Tišina.

ADMINISTRATORICA: Samo je jedno rješenje.

FOLKER: Koje?

ADMINISTRATORICA: Potpredsjednik.

FOLKER: Ne, samo ne on.

ADMINISTRATORICA: Pozvat ću potpredsjednika.

FOLKER: Jesam rekao da ne!

ADMINISTRATORICA: Znam da ga ne voliš. Ali on će znati to riješiti. Jedini. Hoćeš da te zatvore?

FOLKER: Meni se to ne može dogoditi.

ADMINISTRATORICA: Želiš da se vjenčam s tobom?

FOLKER: Želim.

ADMINISTRATORICA: Onda shvati.

FOLKER: Što?

ADMINISTRATORICA: Ne radi se o meni. Ne radi se o tebi.

Radi se o SSC. To je... važnije od svega.

FOLKER: Nema druge?

ADMINISTRATORICA: Nema druge. Potpredsjednik.

2.

POTPREDSJEDNIK: Nešto se ne poklapa.

JOŽEF: Kako to mislite?

POTPREDSJEDNIK: Nešto nije u redu.

Tišina.

POTPREDSJEDNIK: Je li vam udobno?

JOŽEF: Ne.

POTPREDSJEDNIK: Što vas smeta?

JOŽEF: On...

POTPREDSJEDNIK: Taj je čovjek mrtav. Zašto bi vam smetao? Prođimo sve još jednom.

FOLKER: Da izađem, šefe?

POTPREDSJEDNIK: Ne. Sjedi tu i šuti.

JOŽEF: Već sam sve rekao.

POTPREDSJEDNIK: Nešto se ne poklapa. Kako ste rekli da se prezivate?

JOŽEF: Kotnik.

POTPREDSJEDNIK: Ime?

JOŽEF: Jožef. Već sam rekao...

POTPREDSJEDNIK: Bez nervoze. Idemo natrag na kolica.

JOŽEF: Što je s njima?

POTPREDSJEDNIK: Kolica su međusobno spojena. Kako ste ih otkvačili?

JOŽEF: Već sam rekao. Nisam imao sitno...

POTPREDSJEDNIK: Jeste kupili žeton?

JOŽEF: Ne.

POTPREDSJEDNIK: Nego što?

JOŽEF: Nisam imao sitniša i nisam kupio žeton i nisam otkvačio kolica!

Tišina.

POTPREDSJEDNIK: Onda ste ih nekome uzeli.

JOŽEF: Samo su tamo stajala.

POTPREDSJEDNIK: Tko? Vlasnik?

JOŽEF: Kolica!

POTPREDSJEDNIK: Pokraj pisoara! Što bi čovjek iz toga mogao zaključiti?

JOŽEF: Ne znam.

POTPREDSJEDNIK: Ne znate. Ja ću vam reći. Mogao bi pomisliti da kolica već imaju vlasnika koji obavlja malu nuždu.

JOŽEF: Malu nuždu...

POTPREDSJEDNIK: Ili veliku. U redu? Ne upuštam se u detalje. Činjenica je da ste ukrali kolica.

JOŽEF: Čekajte, nisam ništa ukrao!

POTPREDSJEDNIK: Nekome. To je moj naglasak. Nekome ste ih ukrali. Potrebna je precizna rekonstrukcija događaja. Radi se o sustavu!

JOŽEF: Mislio sam da je to samo trgovina...

POTPREDSJEDNIK: Pa i jest. I to. (*Tišina*). Recite dalje.

JOŽEF: Što da kažem?

POTPREDSJEDNIK: Kako ste došli ovamo.

JOŽEF: Neka žena... ne znam gdje je sada...

POTPREDSJEDNIK: Kakva žena?

JOŽEF: U onako službenoj odjeći...

POTPREDSJEDNIK: Shocking shopping brine o odjeći svojih službenika.

JOŽEF: Zahtijevala je od mene da idem s njom...

POTPREDSJEDNIK: I vi ste je poslušali?

JOŽEF: Uniforma je na mene uvijek ostavljala dojam... Mogu vas nešto zamoliti?

POTPREDSJEDNIK: Što?

JOŽEF: Taj mrtvac je tu... Možete ga nekamo maknuti?

POTPREDSJEDNIK: Nema vremena.

JOŽEF: Ali, ne može tako sjediti na stolici... Kao da je još živ! Ne mogu to gledati...

POTPREDSJEDNIK: Gledajte u stranu.

JOŽEF: Što hoćete time?

POTPREDSJEDNIK: Kad sam došao na kraj događaja, gledali ste u zid.

Tišina.

JOŽEF: Nisam se usudio pogledati.

POTPREDSJEDNIK: Zašto?

Tišina.

POTPREDSJEDNIK: Zašto?

JOŽEF: Zar ne razumijete? Ne mogu govoriti u prisustvu...u prisustvu njega...

POTPREDSJEDNIK: Jesam vam rekao da je mrtav.

JOŽEF: Ne on... On.

POTPREDSJEDNIK: Koji vas sad smeta? Ovaj živ ili ovaj mrtav?

JOŽEF: Obojica!

FOLKER: Ja ga smetam, šefe.

POTPREDSJEDNIK: Ti šuti! Jesi razumio?

FOLKER: Da, šefe.

POTPREDSJEDNIK: Gospodine Kotnik, ne znam da li vas još pratim.

JOŽEF: Što uopće želite od mene?

POTPREDSJEDNIK: Rekonstrukciju događaja. Za vaše dobro.

JOŽEF: Razumijete li da se bojim ovog čovjeka! Ako je to uopće čovjek.

POTPREDSJEDNIK: O tome bi se moglo razgovarati.

FOLKER: Gospodine šefe...

POTPREDSJEDNIK: Tiho! Ti si magla. Zrak. Nula. Jesi razumio?

FOLKER: Da, šefe.

Tišina.

JOŽEF: Htio bih ići kući. Neću više problema. Mogu dati izjavu. Kad biste nekoga nazvali...

POTPREDSJEDNIK: Kakvu izjavu?

JOŽEF: Službenu... službenu izjavu. Zar ne čekam zato ovdje?

POTPREDSJEDNIK: U sustavu Shocking shopping sve je službeno. Ne samo uniforme. Niste pročitali ugovore koje ste potpisali?

JOŽEF: Kakve ugovore?

POTPREDSJEDNIK: Radi se o tome da morate poštivati svoje obaveze.

JOŽEF: Bilo je rečeno da su same pogodnosti, nikakve obaveze...

POTPREDSJEDNIK: Ovdje su vaši papiri. Na. Uzmite ih, vaši su. Vi ste ih potpisali. Jeste ili niste?

Tišina.

JOŽEF: Doista ne želim nikakve probleme.

POTPREDSJEDNIK: Poslušajte me.

JOŽEF: Došao sam po kruh i pola pileta...

POTPREDSJEDNIK: To sada nije predmet razgovora...

JOŽEF: Pa što želite od mene?!

POTPREDSJEDNIK: Dajte se smirite! Ovako se ne da raditi! (Tišina.) I meni ne odgovara što sam ovdje zatvoren s vama. Ali to ne mogu promijeniti, ne? Vidite, ja sam potpredsjednik sustava Shocking shopping. Potpredsjednik, a ciljам na predsjednika. Nisam još okinuo, ali ga imam na nišanu... Šala. Volite se šaliti?

JOŽEF: Zapravo mi sada nije do smijeha.

POTPREDSJEDNIK: Vidite, spektar moga djelovanja u sustavu Shocking shopping je opsežan. Ne radi se samo o poslovima. O politici. Radi se o puno većem. Radi se o ugledu. Razumijete me?

JOŽEF: Trudim se.

POTPREDSJEDNIK: Razumijete li što je to ugled? Jeste nešto čuli o njemu?

JOŽEF: Čuo sam da ste ugledna... što već jeste, ne znam točno...

POTPREDSJEDNIK: Istina je. I to je moja briga. Ugled. SSC ima velik ugled. U društvu. Treba se pobrinuti da tako i ostane. Razumijete me?

JOŽEF: Što od mene očekujete?

POTPREDSJEDNIK: O tome razgovaramo.

JOŽEF: Rekao sam što se dogodilo.

POTPREDSJEDNIK: To se ne bi smjelo dogoditi.

JOŽEF: Znam.

POTPREDSJEDNIK: To se ne može dogoditi.

JOŽEF: Ali je!

POTPREDSJEDNIK: O tome razgovaramo. Kao odrasli ljudi. Taj Folker. Zaštitar. Pogledajte ga. Sav je slomljen. Nemam riječi za njega. Primitivac. O kulturi zna onoliko koliko smo nas dvojica sa tri godine. Operom se bavi samo na zahodu. Ali tamo je ionako svatko tenor.

FOLKER: Gospodine šefe...

POTPREDSJEDNIK: Šuti, Folker, u društvu kulturnog čovjeka! Stranka je kod nas sveltinja! Primitivac! Panji! (Jožefu) Ali kad ga tako gledam, skoro mi se sažali. Vama ne?

JOŽEF: Ubio je čovjeka! Pretukao ga je do smrti!

POTPREDSJEDNIK: Vidite, tu smo. Kako možemo normalno razgovarati kad vi već sve znate?

JOŽEF: Bio sam tu!

POTPREDSJEDNIK: Razmislite malo prije no što tako optužujete. Čovjek je rastavljen. Gdje je bivša žena uopće ne zna. Ima troje djece. Brine o svo troje. Što će biti s njim ako se to sazna? Ima li u vama sučuti? Vidite, to je takva glupava, debilna, nasilna kreatura...

FOLKER: Gospodine šefe...

POTPREDSJEDNIK: Bez mozga. (Folkeru) Ne upadaj mi u riječ, idiot. Zar ne vidiš da razgovaram?

JOŽEF: Ne mogu pomoći ako ga je ubio!

POTPREDSJEDNIK: Pogledajte malo šire! Dobronamjerno. Kao naš član. To je sada vaša dužnost. Zamislite što će sutra biti u novinama? Zaštitar Shocking shopping centra ubio posjetitelja. Čujte: to ne ide. Neću ići u detalje zašto to ne ide.

FOLKER: Šefe, krao je...

POTPREDSJEDNIK: Ti šuti! Sjedni!

JOŽEF: Kad je istina!

POTPREDSJEDNIK: Kako znate da je istina?

JOŽEF: Kako znam? Bio sam prisutan!

POTPREDSJEDNIK: Gdje prisutan?

JOŽEF: Tu.

POTPREDSJEDNIK: Gdje tu?

JOŽEF: Stajao... stajao sam u kutu.

POTPREDSJEDNIK: I gledao u zid?

Tišina.

POTPREDSJEDNIK: Dobro. Zašto ste stajali u kutu?

JOŽEF: Vaša službenica mi je rekla neka...

POTPREDSJEDNIK: Uopće nije jasno o kakvoj službenici cijelo vrijeme govorite!

JOŽEF: Kako ne? Rekla je da vodi... administraciju.

POTPREDSJEDNIK: Vama su uvijek drugi krivi, ha? Administracija je kriva ako ne znate ispuniti formule? Ako ih ne pročitate prije nego ih potpišete?

JOŽEF: Nisam to rekao...

POTPREDSJEDNIK: Čak i kad bi bila istina što kažete, zašto mu niste pomogli?

JOŽEF: Ne znam. Nisam želio probleme. Bilo me strah. Pa, razumijete?

POTPREDSJEDNIK: Ne. Ne razumijem.

JOŽEF: Bio sam zbunjen.

POTPREDSJEDNIK: Ma dajte. Pred vama ubiju čovjeka i vi ništa?

JOŽEF: Bilo me strah! Ovaj ovdje ga je ubio!

FOLKER: Nemoj ti meni ovaj! Znaš li ti tko je bio Sizif?

POTPREDSJEDNIK: Nemoj se uzbudivati. Folker, ti sjedni! Zar ne vidiš da radim? Za tebe radim. Za firmu. Za sustav. Polako je i meni svega dosta. Predsjednik se gore valja po jakuziju i hoda po banketima, a ja šljakam tu dolje i čistim govna iz njegove trgovine i spašavam mu glavu. Zato neka mi nitko od vas više ne sere na glavu! Od sada nadalje molio bih samo egzaktno odgovore. Kažete da ste stajali u kutu?

JOŽEF: Da.

POTPREDSJEDNIK: I gledali u zid.

JOŽEF: Da!

POTPREDSJEDNIK: Sad mi recite kako ste sve vidjeli ako ste gledali u zid?

FOLKER: Dobro ste ga, šefe.

POTPREDSJEDNIK: Jesam ti rekao da šutiš! Kreten.

FOLKER: Samo kažem. Nemojte me vrijeđati.

POTPREDSJEDNIK: Pa što onda ako te vrijeđam? Pa šta onda? Potužit ćeš se?

FOLKER: Dobro, šutjet ću.

POTPREDSJEDNIK: Ti ne znaš šutjeti. Ti to ne znaš. Kad bi bilo po mom već bi te davno bacili na cestu. A ne da sad moram u interesu Shocking shoppinga spašavati tvoju guzicu. Zbog onoga gore koji misli da je cijeli svijet njegova familija. Zato da on bude svaki dan ljepši, ja sam svaki dan sve usraniji. Otvorit ćeš svoju gubicu samo ako te ja nešto pitam. Je li to jasno?

FOLKER: Jasno, šefe.

POTPREDSJEDNIK: Dobro. (Jožefu) No?

JOŽEF: Što?

POTPREDSJEDNIK: Pa s kime ja razgovaram? Sa zidom, kao vi? Pitam kako ste sve vidjeli ako ste gledali u zid? JOŽEF: Ja... čuo sam. Sve. Bilo je neizdrživo.

POTPREDSJEDNIK: Što kažeš na to, Folker? On je sve čuo. FOLKER: Čuo je on moj kurac.

JOŽEF: Bilo je stravično... Uopće ne znam reći...

POTPREDSJEDNIK: Kako možete čovjeka samo tako optužiti? Ako niste ništa vidjeli? Shvatite jednu stvar: on se ne zna braniti. Osim tako, na svoj način. On je životinja. Na njega je potrebno gledati kao na životinju.

FOLKER: Gospodine šefe, to je stvarno previše. To je stvarno...

POTPREDSJEDNIK: Njemu se ujutro daje vodu i krekeri i laje na stranke!

FOLKER: Zašto to radite, šefe? Zašto?

POTPREDSJEDNIK: Tiho! Ti si bolesnik! Bolesnik je. Davno smo ga morali poslati na liječenje.

JOŽEF: Zašto niste?

POTPREDSJEDNIK: Namjeravali smo. Ali uvijek nešto iskrasne. Sad ovo.

JOŽEF: Žao mi je.

POTPREDSJEDNIK: Žao vam je? Zašto ga onda optužujete?

FOLKER: To ste lijepo rekli, šefe!

POTPREDSJEDNIK: Jebem ti, ako ne ušutiš!

JOŽEF: Žao mi je što se to dogodilo! I neću probleme...

POTPREDSEDNIK: Sad smo tu. I meni je žao. Vas.

Tišina.

JOŽEF: Mene? Zašto?

POTPREDSEDNIK: Stvari za vas nisu tako jednostavne. Kamere su zabilježile kako ste ukrali kolica...

JOŽEF: Nisam ništa ukradio, lijepo molim!

POTPREDSEDNIK:... ovom čovjeku koji sjedi ovdje mrtav.

JOŽEF: Bila su njegova?

POTPREDSEDNIK: Ne pravite se blesavi. Kamere su sve točno zabilježile.

JOŽEF: Kakve kamere?

POTPREDSEDNIK: Nadzorne kamere. Mislite da su ti papiri sve što znamo o vama?

JOŽEF: Kunem se da nisam znao da su njegova!

POTPREDSEDNIK: Hoćemo još jednom sve proći?

JOŽEF: Ne, ne, samo to ne. Sve sam već rekao!

POTPREDSEDNIK: Kamere su zabilježile kako ste ukrali kolica. I što je bilo poslije?

JOŽEF: Prišla mi je vaša službenica...

POTPREDSEDNIK: To ste glatko izmislili.

JOŽEF:... gospođica administratorica...

POTPREDSEDNIK: Kod nas se administratorice ne šetaju po etažama. Sjede za stolom. Gledaju u računalo.

JOŽEF: Obavijestila me da sam pedeset tisućiti posjetitelj i da ću dobiti nagradu...

POTPREDSEDNIK: Opet fantazirate. Zar vam se ovo čini prostorijama administracije? Pogledajmo činjenice. Iskristili ste prigodu i prisvojili si nečija kolica. Vlasnik je sa još otvorenim šlicem izašao na hodnik i vidio vas kako bježite s njima. Potrčao je za vama.

JOŽEF: Nisam bježio! Zašto bih bježio?

POTPREDSEDNIK: Kamere su zabilježile.

JOŽEF: Zašto da bježim? Došao sam po kruh i pola pileta! Da sam znao da taj čovjek ide za mnom, zaustavio bih se i vratio mu kolica. Nisam znao da su njegova! Nisam znao!

POTPREDSEDNIK: I onda vas je dostigao. Tamo vani. Kamere su zabilježile. Onda ste zajedno ušli ovamo. I što je bilo onda? To kamere nisu zabilježile.

Tišina.

JOŽEF: Na što aludirate? Da smo se nas dvojica...

POTPREDSEDNIK: Stvari ne izgledaju dobro za vas.

JOŽEF: Kažem vam da sam došao po kruh i pola pileta...

POTPREDSEDNIK: Prođimo još jednom sve to.

JOŽEF: Ja više ne mogu! Ja idem!

POTPREDSEDNIK: Folker, smiri se! (*Jožefu*) Vidite li da ga ljutite? Možete se, molim vas, smiriti? Hvala. Kad ste došli u Shocking shopping centar?

JOŽEF: Više se ne sjećam. Negdje ujutro.

POTPREDSEDNIK: U devet, pola deset?

JOŽEF: Tako nekako, da.

POTPREDSEDNIK: Zašto?

JOŽEF: Rekao sam već sto puta. Došao sam po kruh i...

POTPREDSEDNIK: Prestanite već jednom s tim piletom!

JOŽEF: Kad me pitate!

POTPREDSEDNIK: Zašto niste išli u običnu trgovinu? U neku iks mesnicu?

JOŽEF: Tako nešto još postoji?

POTPREDSEDNIK: Ako dozvolite, ja bih vas pitao.

JOŽEF: Ne znam zašto! Svi ti natpisi, reklame, oglasi... Samo me uvuklo unutra...

POTPREDSEDNIK: I onda ste se sukobili s tim čovjekom ovdje...

JOŽEF: Prvi put ga vidim!

POTPREDSEDNIK: Mislim da imate problem. I to veliki.

JOŽEF: Pa što želite reći? Da bih se ja tukao zbog kolica za kupovinu? Da bih zato nekoga ubio? Ja!

POTPREDSEDNIK: Barem ste imali uzrok. Mogli ste ga i samo tako. Da li uopće znate koliko ih se danas samo tako pobije? Bez razloga?

Tišina.

JOŽEF: Ne. Ne. Ne. Ja više ne razumijem što mi se ovdje događa...

POTPREDSEDNIK: Pokušavam utvrditi što se ovdje dogodilo. Ali teško je ako ne surađujete!

JOŽEF: Što se dogodilo? Sjedi tu! Mrtav!

POTPREDSEDNIK: Hvala što ste mi rekli. Vidim ga.

JOŽEF: Gospođica administratorica je sve vidjela. Vaša službenica! Pitajte nju!

POTPREDSEDNIK: Nije bilo nikakve službenice. Kamera nije zabilježila.

Tišina.

JOŽEF: To... to nije moguće! Rekla mi je da sam dobio nagradu...

POTPREDSEDNIK: Folker, jesi ti vidio neku ženu?

FOLKER: Nikakvu, šefe.

JOŽEF: Laže! Laže!

POTPREDSEDNIK: On je nije vidio. Kamere je nisu zabilježile.

JOŽEF: To nije moguće... A što s ovim papirima? Ona mi ih

je dala za potpisati! Što ćete na to reći?

POTPREDSEDNIK: Gospodine Jožef Kotnik, formulare i ugovore ste potpisali jedanaestog veljače u prostorijama centralne administracije. Pogledajte datume! Znaite li koji je danas?

JOŽEF: Što? Ne sjećam se...

POTPREDSEDNIK: Dvadeset i treći ožujka. Pogledajte datume. Nije bilo nikakve službenice.

Tišina.

POTPREDSEDNIK: Gospodine Jožef Kotnik, ovo će biti malo neugodno za vas. Nabavili smo vašu kartoteku.

JOŽEF: Kakvu kartoteku?

POTPREDSEDNIK: Na žalost ovaj majmun nije jedini bolesnik ovdje.

FOLKER: Gospodine šefe, nemojte me vrijeđati.

POTPREDSEDNIK: Vrijeđati? Tebe? Ako sam nekoga uvrijedio, onda su to majmuni!

JOŽEF: Kakvu kartoteku?

POTPREDSEDNIK: Zašto me ispitujete gluposti? Svi imamo kartoteke. Ja je imam. Ova kreatura ovdje je ima...

FOLKER: Šefe, zadnji put vas molim...

POTPREDSEDNIK: A vi je ne biste imali? Što vi mislite tko ste? SSC ima preko svoga sustava dostup u kartoteke. Zaslugom onog pedera iz jakuzija.

FOLKER: Šefe, ne govorite tako o predsjedniku.

POTPREDSEDNIK: Ovdje dolje sam ja tvoj šef, a ne on. Badava mu ližeš guzicu (*Jožefu*) Nikakve žene nije bilo.

JOŽEF: Bila je!

FOLKER: Nije je bilo!

POTPREDSEDNIK: Hoćeš začepiti gubicu? Tko je tebe šta pitao? Hoćeš se prestati miješati? Zar ne vidiš kako vozim cijelu stvar?

FOLKER: Dobro je vozite, šefe.

JOŽEF: (*Pokaže na Folкера*) On ga je ubio!

POTPREDSEDNIK: Lako je optužiti takvog čovjeka. Koji se ne zna braniti. Čiji je mozak na stupnju manje razvijenog majmuna.

FOLKER: Gospodine šefe, pa to je stvarno...

POTPREDSEDNIK: Daj, majmune, reci već jednom što si vidio!

FOLKER: Prestanite.

POTPREDSEDNIK: Daj već reci! Jebem ti! Možeš barem surađivati?!

Tišina.

FOLKER: Dobro. Ja... Ja ne znam što je bilo, šefe. Čuo sam vikanje, išao sam pogledati što je... Ovaj s kolicima je stajao tamo, onaj drugi ležao ovdje. Posve razbijen. Mogu reći samo ono što sam vidio.

JOŽEF: To nije istina! Laže!

Dolazi administratorica.

ADMINISTRATORICA: Ovdje je kartoteka koju ste tražili.

JOŽEF: Hvala bogu što ste došli! (*Potpredsjedniku*) To je ona!

POTPREDSEDNIK: Tko?

JOŽEF: Ta žena o kojoj govorim!

ADMINISTRATORICA: Oprostite, molim, ali ja vas ne poznajem.

JOŽEF: Kako me ne poznajete? Ja sam Jožef Kotnik!

POTPREDSEDNIK: (*Administratorici*) Poznajete li ovog čovjeka?

ADMINISTRATORICA: Prvi put ga vidim.

JOŽEF: Kako prvi put? Ne sjećate se? Rekli ste mi da sam pedeset tisućiti posjetitelj, da sam dobio nagradu!

ADMINISTRATORICA: Zamijenili ste me s nekim.

JOŽEF: I da ćete se vjenčati...

FOLKER: To si mu rekla? Što ti to imaš govoriti tom kurcu? Tko je on?

JOŽEF: (*Potpredsjedniku*) Čujete? To je dokaz da me poznajete!

POTPREDSEDNIK: Tiho! Tiho, svi!

ADMINISTRATORICA: Gospodine potpredsjedniče, ne poznajem ovog čovjeka.

POTPREDSEDNIK: Što kažete na to?

JOŽEF: Laže! Zašto mi to radite? Vi ste lažljivica!

ADMINISTRATORICA: Čekajte. To si ne dozvoljavam. Vrijeđajte vi koga hoćete, ali mene nećete. Za razliku od vas, koji nećete probleme, ja ih imam puno. Svaki dan sve više. I to zbog ovakvih kakvi ste vi. Na svaku usranu stepenicu u svojoj karijeri morala sam stupiti i svaku za sobom obrisati. A to su bila tuđa govna, da ne bi bilo zabune. Jeste li kad pomislili što sve moram napraviti da vi možete u božju slavu kupiti svoje zapakirano pile? Možete li uopće sanjati što sam sve morala podnijeti kao žena da sam postala ovo što jesam u ovom sustavu? I toliko da znate: da, mislim se vjenčati. I to mi vi nećete pokvariti!

JOŽEF: Aha! Dakle, priznajete da me poznajete?

ADMINISTRATORICA: Ostavite me molim vas na miru. Nemam ništa s vama.

POTPREDSEDNIK: Pogledajmo sad kartoteku...

JOŽEF: (*Administratoric*). Bio sam vam simpatičan!
FOLKER: Magda, je li to istina?
JOŽEF: Tako je! Magda, Magdalena! Tako se zovete!
FOLKER: Meni nije dobro u glavi.
ADMINISTRATORICA: Prestanite! Gospodine potpredsjedniče, ja vam se ispričavam za ovo...
POTPREDSJEDNIK: S kakvim debilima ja imam posla! (*Folkeru i Administratoric*) Zar ne vidite što mi radite? Zar morate sve pokvariti? (*Jožefu*) Ovdje je vaša kartoteka. Prođimo sad još jednom kroz to...
JOŽEF: Ne! Ja ne idem nikamo! Ja bih samo išao van! Na zrak!
POTPREDSJEDNIK: Dajte već jednom shvatite da se ne može samo tako van. Onda kad si jednom unutra. Pogledajte ovog mrtvacu. Može li on izaći? Ne može. Zašto se to dogodilo? Reći ću vam. Meni je ovog sustava do plafona, ali znam krotiti svoj bijes. Za razliku od ovog majmuna...
FOLKER: Ne, šefe. Ne više. Ne sad, kad je ona ovdje...
POTPREDSJEDNIK:... i za razliku od svih vas! Dođete k nama. Nabavite, odete. Opet dođete. Uvijek bi još nešto, a ne možete. To je jedna tiha jeza. Ali se cerite. Sami bolesnici. Cerite se. Onako, kroz zube. Odete, pa opet dođete. Nema druge. Ne možete više van. Shocking shopping vam nudi sve. Previše je izbora. Onda ti netko ispred nosa odveze tvoja kolica za kupovinu i sve se sruši. Samo zato što su prazna! I tih jeza udari van. Ljudi se ne ubijaju u ratovima. Ljudi se ubijaju u trgovinama. Želite dokaz? Ovdje sjedni!
JOŽEF: Recite, što hoćete od mene? Što hoćete? Ja to više ne mogu podnositi! Ja idem...
POTPREDSJEDNIK: Folker, sjedni! (*Tišina*) Što želim? Malo razumijevanja. Samo to. I da me slušate. Je li vam jasno da vam želim pomoći? Ja ne tvrdim da ste ga vi ubili. Ne želim to reći. Samo stvari ne izgledaju dobro. Zato razgovaramo. Da pronađemo razumno rješenje. S vama mogu razgovarati jer ste inteligentan čovjek. To je kompliment. S ovom kreaturom od majmuna ne mogu jer nema mozga.
ADMINISTRATORICA: Folker, ne slušaj ga.
POTPREDSJEDNIK: To je takva glupava životinja...
FOLKER: Gospodine šefe, ovo više neću podnositi. Sad, kad je tu Magdalena.
POTPREDSJEDNIK: Šuti, smeće! Ti mene ljutiš! Ja ti nisam dao posao i nikad ga i ne bih! Ali, kad si jednom bio tu, za ruku sam te vodio kroz sustav! Pomagao sam ti! A znaš zašto? Ne zbog tebe. Ni zbog onog pедера iz

jakuzija. Nadam se da će se jednom utopiti i da ću ja postati predsjednik. Samo zato što sam strašan profesionalac! I ne podnosim više sve te nesposobne kretene oko sebe. Koji ne razumiju da si SSC može priuštiti sve – samo ovo sranje ne! Mi ne ubijamo svoje stranke! Mi sa svojim strankama lijepo radimo!
ADMINISTRATORICA: Gospodine potpredsjedniče, Folkeru nije dobro...
POTPREDSJEDNIK: I ti šuti! Kakav šljim od ljudi je kod nas zaposlen? A ja moram kidati to sranje van iz izloga! Koje ste vas dvoje zakuhali!
ADMINISTRATORICA: Napadate njega jer ne volite predsjednika!
POTPREDSJEDNIK: Vas ste dvoje jedno za drugo! Dvije kreature.
FOLKER: Nećete nju vrijeđati. Ne nju.
ADMINISTRATORICA: Ne slušaj ga, lijepo te molim, to radi zbog posla...
POTPREDSJEDNIK: Što? Ti ćeš meni prijetiti? Ti majmune koji živiš od mog sitniša?
ADMINISTRATORICA: Gospodine potpredsjedniče, Folker nije zdrav. Prestanite ga vrijeđati, za ime boga!
POTPREDSJEDNIK: Tih! Samo da počistim to sranje, pa ćeš letjeti na cestu. Tebe ćemo držati na lancu. Kamo i spadaš! Vidiš ovaj moj prst? Samo u tom prstu je više mozga nego u cijeloj tvojoj debeloj tikvi! Pitam se što imaš unutra. Samo maknem tim prstom i oboje ćete letjeti s posla!
ADMINISTRATORICA: Folker, ne!
Folker slomi prst potpredsjedniku.
POTPREDSJEDNIK: Idiot! Kreten! Slomio si mi prst!
JOŽEF: Moj bože, ne opet!
ADMINISTRATORICA: Idite u kut i smirite se!
JOŽEF: Vidite da me poznajete!
ADMINISTRATORICA: Sad će početi. Odmah me poslušajte!
JOŽEF: Ja sam na kraju živaca, ja ne podnosim nasilje, ja neću probleme...
ADMINISTRATORICA: Idite u kut i gledajte u zid ako želite preživjeti!
POTPREDSJEDNIK: Slomio mi je prst! Jesi ti normalan!?
FOLKER: Upozorio sam vas.
POTPREDSJEDNIK: Jesi li uopće svjestan što si učinio? Kome si učinio?
FOLKER: Vama ću još jednog.

POTPREDSJEDNIK: Ti ćeš meni lomiti prste? Ti? Pljunem na tebe! Na! U facu ti pljunem! Što ćeš sad? Smeće!
FOLKER: Ubit ću vas.
ADMINISTRATORICA: Gospodine potpredsjedniče, kažem vam da je gotovo s vama ako odmah ne prestanete!
POTPREDSJEDNIK: Ja ne mogu prestati, blesava babo! Ja neću prestati!
FOLKER: Ni ja!
POTPREDSJEDNIK: Slomio si mi prst, prokleta smeće!
FOLKER: Sad ću vam i ruku.
JOŽEF: Što da radim? Što da radim?
ADMINISTRATORICA: Šutite i gledajte u zid! Stojite mirno, držite se za svoja kolica. Ne gledajte ga u oči. To je jedina šansa da preživite! Folker, pusti ga, lijepo te molim!
FOLKER: Makni se. Danas je moj obračun.
POTPREDSJEDNIK: Ti ćeš se obračunati? Ti koji ne znaš brojati do pet?
FOLKER: Ja nisam nikakav Sizif. Ja ću ići do kraja.
POTPREDSJEDNIK: Otići ćeš do stola, sjesti i smiriti se. Sjedni! Da počistim to sranje koje si napravio. Ja bih te odmah strpao nekamo na dvadeset godina. I platilo nekoga da te svaki dan stiska za jaja. Ali radi se o ugledu. Ja sam profesionalac. Zato ću požderati ovaj slomljeni prst. Požderati, ali ne zaboraviti. Što gledaš? Smiri se! Sjedi na stolicu!
ADMINISTRATORICA: Folker, pusti ga! Sad se još možemo spasiti!
Folker slomi potpredsjedniku ruku.
POTPREDSJEDNIK: Slomio mi je ruku!
FOLKER: Maknite se od mene. Inače ću i nogu.
ADMINISTRATORICA: Folker, pusti ga!
FOLKER: Rekao sam mu da se makne. Što se gura u mene?
ADMINISTRATORICA: Gospodine potpredsjedniče, ostavite ga na miru!
POTPREDSJEDNIK: Pa što? Pa što ako mi je slomio ruku? Toliko ću ti vremena pljuvati u facu da mi izraziš poštovanje! Ja zahtijevam poštovanje!
FOLKER: Nisam nikakav Sizif.
ADMINISTRATORICA: Folker poštuje samo predsjednika! Folker voli samo predsjednika!
POTPREDSJEDNIK: Sve ste zajebali! Bio je moj! Stisnuo sam ga u kut! Dobio sam ga. Sve sam mu dokazao. Još malo i sve bi priznao. Službeno! Vama sam spasio kožu. U pizdu, kako to boli... Shocking shopping cen-

tar bi ostao čist. Ja sam postavio sav sustav, a ne onaj peder tamo gore! On ga je samo izmislio. Kao neku igračku, prokleta razmaženo derište! Koje bi voljelo sve po domaće! Ne razumije što je to profesionalnost! Mi smo sad na vrhu! Mojom zaslugom! Mi smo sve! Sve! SSC je posvuda! Sve možemo kupiti! Sve možemo prodati! Sve možemo dobiti! Nas se ne može zaustaviti! Doista želite sve zajebati? Srušiti nam ugled? Jel' vas dvoje majmuna razumijete da možete biti samo s nama? Ne možete biti protiv nas?
ADMINISTRATORICA: Ja razumijem, gospodine potpredsjedniče. Samo on ne razumije. On više nije zdrav!
POTPREDSJEDNIK: Želim da me slušate! Svi! (*Folkeru*) I ti, smeće! Ja sam potpredsjednik! Ti si smeće!
Folker slomi potpredsjedniku vrat.
ADMINISTRATORICA: Kraj je. Slomio si mu vrat.
JOŽEF: Ne!
FOLKER: Sad idem do kraja. Ima još koga?
ADMINISTRATORICA: Ne! Ostani ovdje!
FOLKER: Sve ću ih! Do kraja. Ovo je moj obračun. Što radiš?
ADMINISTRATORICA: Razmišljaj!
FOLKER: Jesi sa mnom, Magdalena?
ADMINISTRATORICA: S tobom sam. Zato razmišljaj!
FOLKER: Još je jedan tamo u kutu. Njega ću...
ADMINISTRATORICA: Ne, njega ne!
FOLKER: Zašto ne?
ADMINISTRATORICA: Jer se još možemo spasiti.
FOLKER: Kako?
ADMINISTRATORICA: Najprije se smiri! Evo, zapali jednu.
FOLKER: Imaš vatre?
ADMINISTRATORICA: Evo, na. Samo se, molim te, smiri.
FOLKER: Kako mi paše pušenje.
ADMINISTRATORICA: Znam. I poslije seksa.
FOLKER: Hoćemo se vjenčati?
ADMINISTRATORICA: Obećajem. Samo se smiri. Razmišljaj.
FOLKER: Samo daj. Ja ne mogu. Imam nekakav pritisak u glavi.
ADMINISTRATORICA: Daj izvuci gospodina potpredsjednika nekamo u stranu. Ne može tu ležati.
FOLKER: Sad više nije gospodin. Sad je kurac od ovce.
ADMINISTRATORICA: Makni sva ta trupla nekamo dalje! Bilo kamo!
FOLKER: Hoću, Magda. Samo da popušim.
JOŽEF: Loše mi je. Povraćat ću.

FOLKER: Pa tko je taj? Zašto gleda u zid?
ADMINISTRATORICA: Ostavi ga na miru!
FOLKER: Ubit ću i njega pa ćemo biti sami.
ADMINISTRATORICA: Nikad nećemo biti sami.
FOLKER: Ja hoću biti sam s tobom.
ADMINISTRATORICA: Još ima spasa, Folker.
Tišina.
FOLKER: Predsjednik.
ADMINISTRATORICA: Predsjednik. Idem po predsjednika.

3.

PREDSJEDNIK: Već je dugo ovako?
ADMINISTRATORICA: Otkako je došao ovamo.
PREDSJEDNIK: Ne želi nagradu?
ADMINISTRATORICA: Ne želi.
PREDSJEDNIK: To je besmisleno.
ADMINISTRATORICA: Znam, gospodine predsjedniče.
PREDSJEDNIK: Mora je primiti.
ADMINISTRATORICA: U svakom slučaju.
PREDSJEDNIK: Bilo bi vrlo neugodno kad ne bi razumio.
ADMINISTRATORICA: Znam, gospodine predsjedniče.
PREDSJEDNIK: To se ne smije dogoditi.
ADMINISTRATORICA: Uvjeren sam da će vas poslušati.
PREDSJEDNIK: Sad ne može samo otići.
ADMINISTRATORICA: Više ne pokazuje želju.
PREDSJEDNIK: Molim?
ADMINISTRATORICA: Više ne pokazuje želju da ode. To sam htjela reći, gospodine predsjedniče.

Tišina.

PREDSJEDNIK: Pogledajte, ustao je.
JOŽEF: Gdje su trupla?
ADMINISTRATORICA: Smirite se. Predsjednik je s vama.
JOŽEF: Slomio mu je prst...
PREDSJEDNIK: Pitajte gospodina želi li što popiti.
ADMINISTRATORICA: Želite što popiti?
JOŽEF: Slomio mu je vrat...
ADMINISTRATORICA: Mislim da neće.
PREDSJEDNIK: Naravno da neće kad ima pune ruke!

Tišina.

JOŽEF: Tko ste vi?
PREDSJEDNIK: Vaš prijatelj. Što to stiskate k sebi?
JOŽEF: To su moji papiri... To je moja kartoteka...
PREDSJEDNIK: Pustimo te formalnosti! (*Administratori*)
Pa što vam je? Kako možete čovjeka zasuti svim time? Nije čudno da je sav čudan! Sami nesposobni birokrati!

ADMINISTRATORICA: Moram reći da je to uobičajena procedura, ako netko želi postati interni član...
PREDSJEDNIK: Tko je to izmislio?
ADMINISTRATORICA: Takav je sustav, gospodine predsjedniče. To znate bolje od mene.
PREDSJEDNIK: Ma, dajte. Stranke je potrebno jednostavno pogledati u oči!
JOŽEF: Ne u oči! Ne gledati u oči!
PREDSJEDNIK: Pa što mu je?
JOŽEF: Slomio mu je vrat! Ja sam svjedok!
PREDSJEDNIK: Naravno. Naravno da jeste.
JOŽEF: Ja nisam kriv!
PREDSJEDNIK: Jasno. A tko to kaže?
JOŽEF: Onda mi vjerujete? Vjerujete mi?
PREDSJEDNIK: Dopustite da vam se ispričam u ime cijelog društva.
JOŽEF: Ova žena kaže da me ne poznaje...
PREDSJEDNIK: To ste je sigurno pogrešno razumjeli.
JOŽEF: Kaže da sam sve izmislio... da sam ja kriv... da sam ukrao kolica...
ADMINISTRATORICA: To nije istina. Ne pretjerujte.
PREDSJEDNIK: (*Administratori*) Kako možete tako nešto tvrditi?
ADMINISTRATORICA: Potpredsjednik je zahtijevao...
PREDSJEDNIK: Taj nesposobnjaković! Čovjek bez duha! (*Jožefu*). Iskreno vam se ispričavam. (*Administratori*) Kakve su to metode? I administracija to tolerira?
ADMINISTRATORICA: Što da radim? Moje su ovlasti ograničene.
PREDSJEDNIK: Mogli ste me informirati! On je uvijek naš dragi gost, kupac, stranka, član! Kakav je to način?!
ADMINISTRATORICA: Gospodine predsjedniče, htjeli smo najbolje. U datoj situaciji.
PREDSJEDNIK: Ma uopće me ne iznenađuje što ne želi uzeti nagradu. Tko bi htio? Iz takvih prijava ruku? Sama kontaminacija. Sami virusi.
ADMINISTRATORICA: (*Jožefu*) Moram vam reći da je gospodin predsjednik jako osjetljiv na higijenu...
JOŽEF: Rekli ste da nije istina! Gdje su mrtvaci?
PREDSJEDNIK: Kako možete reći da nije istina što kaže?
ADMINISTRATORICA: Pa kažem vam, gospodin potpredsjednik...
PREDSJEDNIK: Da nije istina što je vidio?
ADMINISTRATORICA: Tu moram prigovoriti. Ništa nije vidio. Za to sam se pobrinula. Gledao je u stranu.
PREDSJEDNIK: Dobro, ne budimo sitničavi. Svatko se nekad okrene u stranu. Ne osuđujte nepotrebno čovjeka.

ADMINISTRATORICA: Nikoga ne osuđujem, gospodine predsjedniče. Daleko od toga. Trudim se u skladu sa svojim ovlastima.

Tišina.

PREDSJEDNIK: Magdalena.
ADMINISTRATORICA: Da, gospodine predsjedniče?
PREDSJEDNIK: Uskoro ćemo se zbližiti.
ADMINISTRATORICA: Oh, gospodine predsjedniče...
PREDSJEDNIK: Od vas puno očekujem.
ADMINISTRATORICA: Znam. Jako sam ponosna zbog toga.
PREDSJEDNIK: Molim vas, potrudite se. Kako se zove gospodin?
ADMINISTRATORICA: Jožef.
PREDSJEDNIK: Kako se preziva?
ADMINISTRATORICA: Kotnik.
PREDSJEDNIK: Dakle. Gospodine Jožef Kotnik, imate li obitelj?
JOŽEF: Još ne.
PREDSJEDNIK: Nije li već malo kasno.
JOŽEF: Teško sklappam kontakte.
PREDSJEDNIK: Ni sestre ni brata?
JOŽEF: Ne.
PREDSJEDNIK: Dakle nemate obitelj.
JOŽEF: Ne.
PREDSJEDNIK: Želite je?
JOŽEF: Ne znam.
PREDSJEDNIK: Ne znate. (*Tišina*) Mamu i tatu imate, nadam se. Šalim se.
JOŽEF: Onaj prije vas se isto rado šalio. Budite ozbiljniji, ako želite ostati živi!
PREDSJEDNIK: Znam. Potpredsjednik. Mučno je što mu se dogodilo, ali ako vam priznam svoju skrivenu misao: na neki je način to i zaslužio.
JOŽEF: Zašto?
PREDSJEDNIK: Čovjek bez higijene. Cijelo je vrijeme radio protiv mene. Htio je zauzeti moje mjesto. Karjerist bez duha. Dozvolite mi da se izrazim malo grubo? Neka crkne!
Tišina.
JOŽEF: A što... što s onim prvim?
PREDSJEDNIK: Ono je bila tragična nesreća. Tragična. Crna mrlja na Shocking shopping centru. Dao bih sve da se može izbrisati. Hoćete mi pomoći? Kao novi potpredsjednik?

JOŽEF: Ja? Potpredsjednik? Ja sam medicinski tehničar... Nemam potrebnu školu...
PREDSJEDNIK: Ne trebate je. Za potpredsjednika. Ja ću biti vaša škola. Imam osjećaj za ljude. Instinkt mi kaže da ćete biti neusporedivo vjerniji nego što je bio on.
Dolazi Folker.

FOLKER: Gospodine predsjedniče.
JOŽEF: On! To... to je on!
PREDSJEDNIK: Gospodine Jožef Kotnik: dopustite mi da vam predstavim svog brata.
Tišina.

JOŽEF: On je vaš brat...? On?
FOLKER: Gospodine predsjedniče...
PREDSJEDNIK: Što je Folker?
FOLKER: Imam lošu vijest.
PREDSJEDNIK: Hoću li danas konačno čuti nešto dobro?
FOLKER: Žao mi je.
PREDSJEDNIK: Reci što je?
FOLKER: Gospodin potpredsjednik je još živ.
PREDSJEDNIK: Kako znaš?
FOLKER: Miče se.
PREDSJEDNIK: Nisi ga do kraja? Ti, Folker?
FOLKER: Neće crknuti. Žilav je k'o sam vrag.
PREDSJEDNIK: Uvijek je bio takav. Sama strast i ambicija. I ništa duha.
JOŽEF: Zlo mi je. Povraćat ću.
ADMINISTRATORICA: Ali ne na pod! Upravo smo počistili!
PREDSJEDNIK: A šta s onim prvim?
FOLKER: Mrtav. Od početka.

Tišina.

PREDSJEDNIK: Folker. Znaš da sad više nema puta na trag. Napravi do kraja.
FOLKER: Da, gospodine predsjedniče.
PREDSJEDNIK: I pričekaj vani. Imam osjetljiv razgovor.
FOLKER: Razumijem, gospodine predsjedniče.
ADMINISTRATORICA: Da i ja izađem?
PREDSJEDNIK: Ne. Vi ostanite ovdje.
Folker ode.

PREDSJEDNIK: Dobro me slušajte, gospodine Jožef Kotnik. Ja ne volim nasilje. Osim ako je neizbježno. Ova sadašnjost – to nije za mene. U duši sam klasik. Esteta. Ne volim prljavštinu. Viruse. Kontaminacije. Shocking shopping sustav sam ja stvorio. Ali se povlačim. To je organizam koji sada živi bez mene. Ogro-

man organizam. Njegovi pipci su posvuda. I neki su baš gnjusni, priznajem. Ali tako je. Djeca rastu i žele svoje. Rijetko dolazim ovdje dolje. Sve te etaže i garaže, znate već. Previše ljudi. Previše priljivosti. Puno toga usput treba čistiti da se može živjeti. Razumijete me?

Tišina.

ADMINISTRATORICA: Čini mi se da vas razumije...

PREDSJEDNIK: A moj brat... on spada ovdje dolje. Uvijek je s njim bilo problema. Teško se savladava. Bijesan je. Još od rođenja. To je donio sa sobom na svijet. Mislio sam da će se kao zaštitar smiriti. Civilizirati. Ali nije. Malo je ostao životinja, to je potpredsjednik imao pravo. Ali je moja krv. A krv nije voda. Krv je krv. Različiti smo, ali kako da kažem... nas dvojica teško možemo jedan bez drugoga.

ADMINISTRATORICA: Sluša vas.

PREDSJEDNIK: Priznajem da sam već malo umoran. Čitav život moram pomalo za njim čistiti. Pa, znate. Radi se o obitelji. Još se nadam da se čovjek može promijeniti. Možda poslije vjenčanja bude drukčije. Usput, želite biti svjedok?

ADMINISTRATORICA: Dajte, odgovorite!

JOŽEF: Reći ću što se dogodilo...

PREDSJEDNIK: Svjedok na vjenčanju, kum, gospodine Kotnik. Na vjenčanju moга brata. I ove gospodice.

ADMINISTRATORICA: Gospodine predsjedniče, mislite ozbiljno?

PREDSJEDNIK: Ozbiljno, Magdalena.

ADMINISTRATORICA: Uopće ne znam što bih rekla! Stid me!

PREDSJEDNIK: Vidite? Stid ju je. Zbog vas. Još uvijek vas smatra strancem. Ali mi smo jedna velika obitelj. Mreža. Štoviše: zajednica! Zajednica prijatelja koji dobro misle. Ovdje unutra. Koji znaju zaboraviti. Koji znaju učiniti uslugu. To je bit našeg sustava. Napraviti ćete mi uslugu ako za početak primite nagradu. Kao pedeset tisućiti posjetitelj našeg centra.

ADMINISTRATORICA: Stranka je kod nas početak...

PREDSJEDNIK: I kraj. I za kraj vam nudim mjesto potpredsjednika. Sve skupa ćemo proslaviti na vjenčanju i vi ćete biti kum. Postat ćete član obitelji. No? Što kažete?

Tišina.

JOŽEF: Jesu to moja kolica?

PREDSJEDNIK: Što pita?

JOŽEF: Gdje su trupla?

ADMINISTRATORICA: Kakva velikodušnost! Zahvalite gospodinu predsjedniku!

PREDSJEDNIK: Više nikad nećete biti sami, Jožef Kotnik. Nikad više.

JOŽEF: Došao sam po kruh i pola pileta. Sad ću dobiti nagradu...

PREDSJEDNIK: Hoćete. (*Tišina*) Samo ima nešto.

JOŽEF: Što?

PREDSJEDNIK: Trebat će zaboraviti.

Tišina.

JOŽEF: Zaboraviti... što?

PREDSJEDNIK: Sve što ste ovdje vidjeli. Vidite, nudim ruku.

ADMINISTRATORICA: Kakva čast! Došli ste na vrh, gospodine Jožef Kotnik! Kako sam vam na početku i obećala! Odmah je stisnite!

Tišina.

PREDSJEDNIK: Što čeka?

ADMINISTRATORICA: Što čekate?

JOŽEF: Ali, ja ne mogu...

PREDSJEDNIK: Što mucate?

JOŽEF: Ne mogu zaboraviti. Ono što sam vidio.

PREDSJEDNIK: Zašto ne?

ADMINISTRATORICA: Da, zašto ne, za ime boga?

JOŽEF: Zato... zato što ništa nisam vidio. Gledao sam u stranu.

Tišina.

PREDSJEDNIK: Magdalena.

ADMINISTRATORICA: Da, gospodine predsjedniče?

PREDSJEDNIK: Što mi sad hoće reći?

ADMINISTRATORICA: Ne znam.

PREDSJEDNIK: Ovo mi ide na živce.

ADMINISTRATORICA: Razumijem vas.

PREDSJEDNIK: Počinjem teško disati.

ADMINISTRATORICA: Ne uzbuđujte se. To nije dobro za vaše srce...

PREDSJEDNIK: Kako može odbiti nagradu?

ADMINISTRATORICA: (*Jožefu*) Što je vama? Uzbudili ste predsjednika!

JOŽEF: Oprostite! Previše se bavite mnom. Ja ništa ne služujem. Nisam htio probleme. Ja ne znam tko sam.

ADMINISTRATORICA: Pogledajte u svoje papire!

PREDSJEDNIK: Magdalena, sanjam li ili se ovo stvarno događa?

JOŽEF: Bio sam prisutan. Sve znam. Ali ništa nisam vidio.

PREDSJEDNIK: Pa upravo u tom smjeru razgovaramo...

JOŽEF: Znam sve! Što se ovdje dogodilo...

PREDSJEDNIK: Ništa se nije dogodilo, razumijete? Zašto ne razumijete?

JOŽEF: Pa, nemam kome reći jer sam gledao u stranu.

Tišina.

PREDSJEDNIK: Taj čovjek ima virus.

ADMINISTRATORICA: Gospodine predsjedniče...

PREDSJEDNIK: To je bolesnik. Kako da bolesnika pustimo van? Među zdrave ljude?

ADMINISTRATORICA: Možete ga još jednom pitati...

PREDSJEDNIK: Zadnji put vas pitam. Možete li zaboraviti?

JOŽEF: Ne znam. Pogledajte u papire. Ja ne znam tko sam.

PREDSJEDNIK: Ne mogu vjerovati. Ne mogu vjerovati!

ADMINISTRATORICA: Gospodine predsjedniče, ne uzbuđujte se!

PREDSJEDNIK: Ovaj čovjek odbija moju ruku?

ADMINISTRATORICA: Smirite se! Radi se o vašem zdravlju!

PREDSJEDNIK: Bolesniče! Nudim vam svoju ruku! Svoju! Milijardu virusa pleše po tom vašem kontaminiranom ekstremitetu, a ja sam ga spreman stisnuti! Kakva ništavnost! Kakva oholost!

ADMINISTRATORICA: Gospodine predsjedniče! Vaše srce! Vaša dva bajpasa!

PREDSJEDNIK: U vama nema nimalo sućuti! Nimalo zavalnosti! Nimalo odgovornosti! Dva mrtvaca su tamo vani! Ako još malo tu budemo gubili vrijeme, počet će zaudarati! A kad jednom počne smrditi? Što će onda biti? Kako da masa u miru šopingira ako im se ispred nosa raspadaju trupla?

Tišina.

ADMINISTRATORICA: Neće.

PREDSJEDNIK: Ne razumije. Nije obrazovan.

ADMINISTRATORICA: Ja sam mislila...

PREDSJEDNIK: Pozovite Folkera.

ADMINISTRATORICA: Gospodine predsjedniče...?

PREDSJEDNIK: Pozovite Folkera.

(*Administratorica otvara vrata. Dolazi Folker.*)

FOLKER: Tu sam.

PREDSJEDNIK: Žalostan sam.

FOLKER: Nemojte biti, gospodine predsjedniče.

PREDSJEDNIK: Tvrdoglav je. Ne želi vam biti kum na vjenčanju.

ADMINISTRATORICA: (*Jožefu*) Žao mi je. A tako ste mi bili simpatični!

JOŽEF: I vi meni.

ADMINISTRATORICA: Trudila sam se.

JOŽEF: Znam.

ADMINISTRATORICA: Ne zamjerate mi? Znate, ono...

JOŽEF: Ne, ne. Ja sam bio kriv.

ADMINISTRATORICA: Htjela sam vam pomoći! Zašto ne razumijete? Zašto ne želite razumjeti?

JOŽEF: Što?

PREDSJEDNIK: Da treba počistiti. Za sobom. Uvijek. Izujte cipele, gospodine Jožef Kotnik.

Tišina.

JOŽEF: Nema... nema druge mogućnosti?

PREDSJEDNIK: Svi znamo da je nema.

Jožef izuje cipele.

PREDSJEDNIK: Uzmite ih u ruku.

Jožef uzima cipele u ruku.

PREDSJEDNIK: Folker. Brate moj.

FOLKER: Da, gospodine predsjedniče. Moj brate.

Zagrlje se.

ADMINISTRATORICA: Čekajte! Samo malo! Mogu zaključiti anketu?

JOŽEF: Kakvu anketu?

ADMINISTRATORICA: Zar ste zaboravili? Time smo počeli, pa su nas zbunili. Oh, ti papiri, poludjet ću od njih! Ali posao je posao. Samo nam je još to ostalo. Zadnje pitanje. Vrlo općenito. Tko ste?

Tišina.

JOŽEF: (*Govori bos, sa cipelama u rukama*) Ja sam Jožef Kotnik. Ovo su moje cipele. U njima sam došao ovamo. Po kruh i pola pileta. Ne sjećam se točno kada. Negdje ujutro. Većinu dana sam proveo tamo. Iza. U kutu. Gledao sam u stranu. Nisam htio probleme. Radovao sam se što sam dobio nagradu. Kao pedeset tisućiti posjetitelj. To je bio najvažniji dan u mom životu. Kad bi tu bile kamere, želio bih pozdraviti mamu i tatu. I ispričati im se. Jer je ne zaslužujem. Gledao sam u stranu. Sad mi je žao. Ali prekasno je. Došao sam po kruh i pola pileta. Nisam htio smetati. Nikoga. Nisam htio probleme. Gledao sam u stranu.

Folker mu stavi ruke na potiljak i slomi vrat.

KRAJ